

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 787/2022
29.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранкица Орловић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину, туризам и услуге „Малиша Марковић“ транспорт доо Ниш, чији је пуномоћник Гордана Жикић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4945/21 од 02.12.2021. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4945/21 од 02.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2721/18 од 09.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду од 31.07.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу призна сва права на раду и по основу рада почев од 31.07.2018. године до 25.07.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 213.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4945/21 од 02.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побјане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту возача „D“ категорије на основу закљученог уговора о раду. Решењем туженог од 31.07.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1. и 8. Закона о раду у вези са чланом 48. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог. Тужиоцу је стављено на терет да након коришћења годишњег одмора дана 30.06.2018. године и 01.07.2018. године није дошао на посао, а свој изостанак није оправдао иако је знао да је на распореду за рад дана 30.06.2018. године, за слободну вожњу на релацији Ниш – ... (Румунија), са поласком у 06,30 из Ниша и повратком 05.07.2018. године у 02,00 часа. Тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду на које се и изјаснио. Процес рада возача код туженог организован је тако да возачи возе релације по унапред одређеном распореду вожње, као и да се вози и викендом. Тужилац је у периоду од 01.06. до 29.06.2018. године био на годишњем одмору и последњег дана одмора 29.06.2018. године дошао је у просторије туженог, а у суботу (30.06.2018. године) и недељу се није појавио, док је од 02.07.2018. године био на боловању. Из распореда од 25.06.2018. године произлази да је за дан 30.06.2018. године, у 06,30 часова, предвиђен полазак за Румунију и да су возачи за ову релацију тог дана ББ и АА. Распоред рада возача не садржи податке о датуму истицања на огласну таблу туженог, а путни налози за наведену вожњу гласе на ББ и ВВ. Викенди су код туженог били радни само за оне возаче који су по распореду рада били у обавези да возе на унапред утврђеним релацијама.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају нису били испуњени услови за отказ уговора о раду, јер на страни тужиоца није постојао разлог због којег би одбио радни задатак, односно због чега се дана 30.06. и 01.07.2018. године не би појавио на послу, а да истовремено на страни туженог не постоје јасни и несумњиви докази да је тужиоца благовремено обавестио о томе да дана 30.06.2018. године као други возач саобраћа на линији Ниш – Румунија и назад.

Врховни суд је оценио да разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према члану 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...75/14), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, а ставом 3. тач. 1. и 8. истог закона, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 48. став 1. тач. 2. Правилника о раду туженог од 03.06.2016. године, предвиђено је да запослени не поштује радну дисциплину, поред случајева утврђених законом и ако неоправдано изостане са посла један радни дан у месецу или два радна дана у току календарске године.

Према члану 4. став 15. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, превозник је дужан да обавести члана посаде возила о распореду радног времена и промени распореда најмање 24 сата унапред.

По оцени Врховног суда за правилну примену отказног разлога из наведених одредби, а у односу на повреду која се тужиоцу ставља на терет, релевантне чињенице су да је тужилац одсуствовао са рада и да је то одсуство било неоправдано. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није неоправдано одсуствовао са посла 30.06. и 01.07.2018. године (викенд), с обзиром да је дана 29.06.2018. године дошао у просторије туженог да се информира о радним обавезама после годишњег одмора, али тужени није доказао да је распоред рада био истакнут на огласној табли и доступан тужиоцу. У конкретном случају, према распореду радног времена од 25.06.2018. године за слободну вожњу дана 30.06.2018. године на релацији Ниш – ... (Румунија) са поласком у 06,30 часова били су предвиђени возачи ББ и АА, док из путних налога од 30.06.2018. године произлази да су на вожњу били послати возачи ББ и ВВ. Следом наведеног произлази да тужилац није био благовремено обавештен да је за викенд предвиђен за вожњу, па не стоје разлози за отказ уговора о раду наведени у оспореном решењу због чега је исто поништено као незаконито.

Такође, имајући у виду да код туженог због природе посла и организације рада радно време није уједначено, то постоји његова обавеза као послодавца да запосленог благовремено и на погодан начин обавести о распореду радног времена, као и о промени тог распореда, у смислу одредбе члана 4. став 15. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима. У овом случају, тужени није доказао да је распоред од 25.06.2018. године био истакнут на огласној табли или да је на други начин у предвиђеном времену (најмање 24 сата) тужиоца као члана посаде обавестио о распореду радног времена или промени истог.

Осталим ревизијским наводима оспорава се оцена доказа и доказни поступак, чиме се заправо оспорава чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП.

Са изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, имајући у виду да по овом правном леку тужени није успео, па је применом одредбе члана 165. став 2. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић